

8. VAT Rates Applied in the Member States of the European Union. URL: http://ec.europa.eu/taxation_customs/resources/documents/taxation/vat/how_vat_works/rates/vat_rates_en.pdf. (дата звернення: 01.10.2020).

9. Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо ставки податку на додану вартість з операцій з постачання окремих видів сільськогосподарської продукції: проект Закону України від 15.06.2020 № 3656. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf351169140 (дата звернення: 01.10.2020).

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ФОРМИ РЕГУЛЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Бліхар М. М.

доктор юридичних наук, доцент,

професор кафедри адміністративного та інформаційного права

Навчально-наукового інституту права, психології та інноваційної освіти

Національного університету «Львівська політехніка»

м. Львів, Україна

Під адміністративно-правовими формами державної діяльності в теорії права розуміють організаційно-правові види реалізації владних повноважень органами держави, органами місцевого самоврядування, посадовими особами, пов'язані з виконанням державної роботи (вирішенням юридичних справ) у порядку, передбаченому процесуальними нормами, і настанням юридично значущих результатів.

Форми державного управління можуть бути як правовими, так і неправовими. Неправові форми державного управління поділяються на організаційно-технічні дії (розробка програм, проведення нарад, контроль, роз'яснення тих чи інших заходів) та матеріально-технічні дії (робота з інформацією, проведення досліджень, розробок, підготовка до видань і видання актів, ведення діловодства, складання довідок). Правові форми державного управління можуть безпосередньо виражатися у виданні правових актів управління (нормативного або індивідуального характеру); в укладенні адміністративних договорів та інших діях, що тягнуть юридичні наслідки (дозволи на вчинення певних дій, державна реєстрація тощо).

За змістом правові форми державного управління поділяються на правотворчу (правовстановлювальну) та правозастосовну. Якщо перша полягає у виданні правових актів управління, то змістом другої є дії суб'єктів управління з підведення юридично значущого факту під

відповідну норму з метою прийняття індивідуального акта, тобто вирішення на основі норм права конкретних управлінських справ. За цільовою спрямованістю правові форми управлінської діяльності поділяються на внутрішні та зовнішні. Внутрішні застосовуються для вирішення організаційно-штатних питань, ведення діловодства тощо. Зовнішні – з метою забезпечення виконання покладених на орган завдань і функцій, що становлять зміст управлінської діяльності.

Виходячи з означеного, у даному дослідженні під формами адміністративного правового регулювання інвестиційної діяльності ми розумітимемо зовнішнє вираження управлінських відносин органів виконавчої влади, що здійснюється ними відносно осіб, які вкладають майнові та інтелектуальні цінності в об'єкти підприємницької та інших видів діяльності з метою впорядкування цієї діяльності.

Український законодавець узагальнив усі можливі форми адміністративного правового регулювання інвестиційної діяльності, звівши їх у ч. 1 ст. 12 Закону України «Про інвестиційну діяльність» до трьох основних. Перша – управління державними інвестиціями, друга – регулювання умов інвестиційної діяльності, третя – контроль за здійсненням інвестиційної діяльності. Кожна з цих форм державного регулювання інвестиційної діяльності утворює самостійний напрям цієї діяльності.

Розглянемо першу форму адміністративного правового регулювання інвестиційної діяльності – управління державними інвестиціями.

Державне управління – це вид діяльності держави, сутність якого полягає у здійсненні управлінського організуючого впливу шляхом використання повноважень виконавчої влади через організацію виконання законів, здійснення управлінських функцій з метою комплексного соціально-економічного і культурного розвитку держави, її окремих територій, а також забезпечення реалізації державної політики у відповідних сферах суспільного життя, створення умов для реалізації громадянами своїх прав і свобод. Метою управління є організація спільної діяльності людей, їх окремих груп та організацій, забезпечення координації взаємодії між ними, а його суттю – здійснення керівного впливу на відповідні об'єкти [1, с. 146, 158].

Наступною формою державного регулювання інвестиційної діяльності є регулювання умов інвестиційної діяльності.

Відтак основна регулятивна підсистема в державному управлінні – право як система державних або санкціонованих державою норм, обов'язкових правил поведінки, що виражають, з одного боку, спільні інтереси всього даного політичного суспільства, а з іншого – волю домінуючого в державі певного соціального прошарку (в демократичному суспільстві – більшості населення), виходять із принципів

загальнолюдських цінностей і забезпечуються державним примусом. Регулювання правовідносин правом, по-перше, охоплює дотримання суб'єктом норм права, які, на відміну від норм моралі, є обов'язковими до виконання. По-друге, право становить несуперечливу єдність норм, інститутів, галузей, які системно регулюють, позаяк життя суспільства системним регулюванням, так як суперечності призводять до хаосу. По-третє, право повинно виражати волю усієї неполітичної спільності людей, однак деякі загальнолюдські норми трансформувались під впливом домінуючої соціальної верстви або створювались як такі, що захищають, її інтереси. По-четверте, у праві виявляються загальнолюдські цінності. По-п'яте, воно забезпечується державним примусом: за порушення правових норм встановлюється юридична відповідальність.

Правове регулювання, своєю чергою, – це діяльність держави зі встановлення обов'язкових для виконання юридичних норм (правил) поведінки суб'єктів права. Правове регулювання економіки має свій предмет, оскільки пов'язане з юридичним визначенням засобів, інструментів і процедур реалізації державної влади. Предметом правового регулювання економіки є: відносини між державою (державними органами) і суспільством, громадянами, суб'єктами господарської діяльності; відносини «всередині» держави, між її органами з приводу розподілу повноважень, визначення їх правового статусу; відносини між суб'єктами господарської діяльності (виробник – посередник, замовник – підрядник, боржник – кредитор, власник – орендар і т. ін.); економічні відносини між людьми, залученими в державно-управлінські процеси як з приводу професійного виконання обов'язків державних службовців, так і з причин звернення до державних органів для вирішення будь-яких власних проблем [2, с. 22–23].

Контроль за здійсненням інвестиційної діяльності є третьою формою адміністративного правового регулювання інвестиційної діяльності. Контроль – це один з істотних елементів державного управління. Він дозволяє своєчасно коригувати управлінську діяльність і на основі інформації про фактичні ситуації, явища і зміни вживати заходів щодо усунення недоліків у роботі ланок управління і посадових осіб, «відхилень» від заданих цілей. Контролем є перевірка дотримання та виконання нормативно встановлених завдань, планів і рішень. Контрольна діяльність держави виражається у формі інспектування, перевірки відповідності діяльності органів держави, посадових осіб законам, актам вищих органів шляхом перевірки виконання посадових обов'язків, дотримання встановлених стандартів, правил тощо.

Підсумовуючи вищевикладене, слід зазначити, що законодавчо запроваджені різноманітні форми та методи регулювання інвестиційної діяльності недостатньо впливають на формування і розвиток інвес-

тиційного потенціалу в Україні. Вони повинні бути більш гнучкими та адаптованими до соціально-економічного розвитку країни, оскільки між ними простежується взаємозалежність і взаємозумовленість можливостей щодо їх застосування. Тому лише в комплексі вони можуть створювати ефективну систему забезпечення інвестиційної діяльності в Україні, що забезпечить створення привабливого інвестиційного клімату країни.

Література:

1. Малиновський В. Я. Державне управління: навчальний посібник. Київ : Атіка, 2003. 576 с.
2. Державне регулювання економіки: навч. посібник / С. М. Чистов, А. Є. Никифоров, Т. Ф. Куценко [та ін.]. Київ : КНЕУ, 2004. 440 с.

ОСНОВНІ РЕФОРМАЦІЙНІ ЗМІНИ ЧИННОГО ЗАКОНОДАВСТВА, ЩО МАЮТЬ БЕЗПОСЕРЕДНІЙ ВПЛИВ НА ОРГАНІЗАЦІЮ ТА ФУНКЦІОНАЛЬНІСТЬ СУДОВИХ ОРГАНІВ ГОСПОДАРСЬКОЇ ЮРИСДИКЦІЇ

Буравльов С. І.

суддя

Північного апеляційного господарського суду

м. Київ, Україна

Ще із зародженням перших держав, правосуддя було тим самим фундаментом для створення правової держави та всебічного розвитку права для врегулювання важливих суспільних відносин. Судова влада є найвагомішою самостійною структурною складовою державної влади будь-якої сучасної країни, адже вона виконує специфічні функції притаманні лише їй та обумовлена великою соціальною роллю. Тому її значення у системі державно-правового регулювання величезне, оскільки якісне відправлення правосуддя є тим чинником, який визначає імідж країни на міжнародній арені [1].

За час, що минув з моменту набуття Україною незалежності, пройдено тривалий та складний шлях в напрямку формування незалежної та ефективної судової системи, яка б забезпечувала оперативний та дієвий судовий захист своїх громадян, інших фізичних та юридичних осіб, державних та суспільних інтересів. Разом з тим сьогодні існує багато нерозв'язаних проблем, на подолання яких мають бути спрямовані подальші зусилля держави. Така ситуація обумовлена неефективністю